

Arrest

nr. 77 398 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit al-Moussayeb (provincie Babil) en van etnische origine Arabier te zijn. U zou in al-Moussayeb hebben gewoond tot 20 mei 2009 toen u – mede dankzij de hulp van een vriend, (O.I.al-J.) – aan de slag ging als cameraman bij de televisiezender Al-Rashid. U zou eerst een opleiding hebben gevolgd van twee maanden en daarna zou u diverse opdrachten als cameraman hebben uitgevoerd. Zo zou u als cameraman aanwezig zijn geweest bij het interviewen van belangrijke politici en zou u ook verschillende incidenten hebben moeten filmen. Wanneer u werd ingeschakeld om een bepaald evenement te gaan filmen, zou door uw redactie zijn bepaald. Uw vriend die u bij de televisiezender had binnengeloodst zou op 20 april 2010 het slachtoffer

geweest zijn van een tegen hem gerichte bomaanslag, waarbij hij zijn beide benen heeft verloren. Hij zou nadien met zijn werk zijn gestopt en hij zou nog steeds met zijn vrouw en kinderen in al-Dora leven. Na deze aanslag zouden twee andere verslaggevers van uw televisiekanaal zijn ontvoerd en zouden als bij toeval bij een controle aan een controlepost zijn ontdekt en alzo zijn bevrijd. U zou nadien niets meer van hen hebben vernomen. U zou echter zonder problemen uw werkzaamheden hebben verdergezet en zou bijvoorbeeld ook de aanslag op de Najatkerk in oktober 2010 hebben gefilmd. Het leger zou uw filmmateriaal hebben gecontroleerd en een aantal filmcassettes te hebben vernield. Op 26 of 27 december zou u rond 17u aanwezig zijn geweest in de supermarkt toen er een wagen passeerde. Er zou een man zijn uitgestapt die zijn wapen op u zou hebben gericht en zou beginnen vuren zijn. U zou echter niet geraakt zijn. U zou klacht hebben neergelegd op het politiestation van Yarmouk. Na dit incident zou u uw werkgever hebben ingelicht en zou u tot aan uw vertrek enkel nog routineklussen hebben gedaan. U verklaart Irak verlaten te hebben op 28 januari 2011 richting Turkije. Op 1 februari 2011 zou u Turkije hebben verlaten en op 9 februari 2011 kwam u in België aan, waar u nog dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : Uw Iraakse identiteitskaart opgemaakt op 04.07.2005; uw Iraaks nationaliteitsbewijs opgemaakt op 29 juli 2007, uw rantsoenkaart opgemaakt op 13 maart 2010 in Djurf al-Sakhar (provincie Babil), uw woonstkaart opgemaakt op 03.02.2008, kaart die het gemakkelijk maakt om naar de beurs van Bagdad te gaan, pasje dat toegang tot Bagdad expo vergemakkelijkt, oud pasje van TV-station, pasje van de artiestenbond, pasje van de vakbond van journalisten, proces-verbaal van de politie aangaande de aanslag op zijn leven op 27.12.2010, foto's in beslaggenomen camera bij uw activiteiten aan de Najatkerk, foto's van camera's, foto's in gezelschap van collega's, acteurs, etc.

B. Motivering

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het door u aangehaalde asielrelaas onvoldoende zwaarwichtig is om te resulteren in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zo dient er te worden opgemerkt dat u eerder een functie in de media had waarmee u niet direct in de kijker liep – u fungeerde immers als cameraman en in die zin is het ook weinig waarschijnlijk dat u als publiek figuur zou worden herkend. Uw profiel is in die zin duidelijk verschillend van collega's die ook bij het televisiekanaal zouden hebben gewerkt en hierdoor problemen zouden hebben herkend. Zo stelt u zelf dat uw vriend, (o.l.al-J.), producer was van het televisiekanaal (gehoorverslag CGVS p.4) en ook de collega's die werden ontvoerd zouden verslaggevers zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.12), waardoor zij meer zichtbaar waren.

Er dient trouwens ook te worden opgemerkt dat u zelf aanhaalt dat er bij de televisiezender wel 200 mensen werken (gehoorverslag CGVS p.12) en dat het aantal incidenten met medewerkers gering is. Bovendien is het niet duidelijk welk risico – indien dat er al zou zijn - u nog zou lopen indien u met uw werkzaamheden voor de televisiezender zou stoppen. U verklaart hierover dat 'het loutere feit als iemand bijvoorbeeld in de Groene Zone is geweest ' voldoende kan zijn om gevisieerd te blijven (gehoorverslag CGVS p.13). Uit uw verklaringen blijkt bijvoorbeeld dat uw vriend Omar, nadat hij gewond was geraakt, zonder problemen in Bagdad zou zijn blijven wonen (gehoorverslag CGVS p.4).

Verder dient opgemerkt te worden dat er ook vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten en de reden waarom u zou zijn bedreigd. Zo stelt u dat u eind oktober 2010 aanwezig was als cameraman bij de Najatkerk. Hierover verhaalt u in uw vragenlijst voor het CGVS dat u 'met de dood zou zijn bedreigd indien er beelden zouden worden uitgezonden'. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer dat een 'paar soldaten heel grof tegen u waren geweest, u zouden hebben vernederd en geslagen en heel slechte woorden tegen u zouden hebben gebruikt' (gehoorverslag CGVS p.10). De ernst van dit incident kan verder worden geminimaliseerd door het feit dat u zelf verklaart dat u geen negatieve gevolgen heeft gekend omwille van deze beelden (gehoorverslag CGVS p.10)

Ook over de ontvoering van uw collega's bij de televisiezenders is er tegenspraak in uw verschillende verklaringen. Zo haalt u in de vragenlijst aan dat uw collega's werden ontvoerd en drie dagen later werden vrijgelaten op voorwaarde dat ze hun ontslag moesten indienen. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u hierover verklaart u dan weer dat uw collega's werden ontvoerd en bij een checkpoint toevallig werden bevrijd. Nadien zouden ze gewoon gestopt zijn met werken. (gehoorverslag CGVS p.12)

Tenslotte rijzen er ook nog wat vragen over het incident dat de aanleiding vormt tot uw vlucht naar België. Zo is het bevreemdend dat u niet weet welke dag exact dit incident heeft plaatsgevonden, 26 of 27 december 2010 (gehoorverslag CGVS p.11). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er geen aanwijzingen dat dit schietincident op één of andere manier verband houdt met uw activiteiten als cameraman.

Wat er ook van zij, zelfs indien aan uw bovenstaande verklaringen nog geloof kan worden gehecht, quod non, dan nog dient er vastgesteld te worden dat u uw problemen in Bagdad kon ontlopen door te verhuizen naar uw familie in al-Moussayeb (provincie Babil). Uw verklaring dat dit niet onmogelijk is omdat terroristen overal aanwezig zijn en dat terroristen je overal kunnen vinden (gehoorverslag CGVS p.8) is niet afdoende, daar dit een blote bewering is die niet op objectieve elementen is gestoeld. De collega's die bij uw werkten en die gestopt waren met hun werkzaamheden, kenden na hun ontslag bij de zender geen problemen meer. Verder verklaart u zelf duidelijk dat uw familieleden in Irak allemaal in al-Moussayeb (Babil) wonen en er geen problemen kennen (gehoorverslag CGVS p.2-3). Het feit dat de door u neergelegde documenten allemaal zijn opgemaakt in de provincie Babil versterkt de vaststelling dat uw band met uw geboorteplaats nog steeds solide is en dat u er zich zonder problemen zou kunnen vestigen.

Volledigheidshalve blijkt ook nog uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009, 2010 en 2011. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak, ook in het gedeelte van de provincie Babil waartoe al-Moussayeb behoort, is relatief stabiel.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald. In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel stabiel gebleven. (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapende conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit al-Moussayeb in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit al-Moussayeb aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Derhalve is, zoals hierboven reeds werd gesteld, het voor u mogelijk om u te hervestigen bij uw familie aldaar.

Wat de overige door u neergelegde documenten betreft, kan nog worden vermeld dat deze bovengaande beslissing niet in positieve zin kunnen wijzigen. Het betreft hier immers documenten die ofwel uw identiteit bevestigen (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, rantsoenkaart) die door het CGVS niet wordt betwist. Andere documenten dienen het bewijs te vormen voor uw functie in de media, een gegeven dat ook door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken, maar er rijzen twijfels bij de problemen, zoals hiervoor reeds werd aangegeven, die u hierdoor zou hebben ondervonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat zich nieuwe ontwikkelingen voordeden. Er werd een dreigbrief achtergelaten in het tv-station en er werden bedreigingen geschreven op het huis van zijn ouders.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij citeert artikel 1 van de Conventie van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer en het *"Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees"* van UNHCR.

Verzoeker benadrukt dat niet wordt getwijfeld aan zijn beroep. Verweerder gaat kort door de bocht waar gesteld wordt dat hij geen gevaar loopt omdat hij, in tegenstelling met zijn collega's, geen publiek gevaar loopt. Zijn identiteit kan makkelijk achterhaald worden. De camera's, micro's en kledij bevatten het logo van de zender waardoor buitenstaanders zijn werkplaats kunnen achterhalen. Ook bij de aftiteling van programma's werd verzoekers naam vermeld. Bovendien trad hij soms op als interviewer wanneer geen verslaggever beschikbaar was. Verzoeker was trouwens bevoegd om de 'Groene Zone' binnen te gaan, wat een groot risico betekent en werd ontdekt door de terroristen. Hij citeert in dit kader uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS).

Niettegenstaande een producent een belangrijke schakel is in een tv-station, kan niet worden ontkend dat een producent vooral achter de schermen werkzaam is. Verzoekers vriend, op wie een aanslag werd gepleegd, was dus niet een meer publieke figuur. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen bij het CGVS dat ook andere cameramannen problemen kenden inzake hun werk. Verzoeker citeert voorts een aantal passages uit landeninformatie waaruit blijkt dat journalisten en andere personen die werkzaam zijn voor de media worden gevisieerd in Irak.

Verzoeker stelt dat het stopzetten van zijn beroepsactiviteit geen optie was. Hij zou gevisieerd blijven. *"Zijn naam stond immers op een lijst en hij werd gezocht"*. Hij was voornamelijk werkzaam in de 'Groene Zone' wat een risico vormde daar hij werd aanzien als spion. Bovendien waren zijn opdrachten vaak politiek getint. Zij waren niet zonder gevaar en zullen verzoeker blijven achtervolgen ook na het stopzetten van zijn werk. Bovendien moet hij zorgen voor inkomsten om te kunnen overleven en is het niet aan verweerder om te stellen dat een kandidaat-vluchteling moet stoppen met zijn werk.

Verzoeker verwijst naar de verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS waaruit blijkt dat op korte tijd twee incidenten plaatsvonden op een totaal van 70 medewerkers, alsmede dat ook collega's en journalisten van andere zenders problemen kenden. Ook uit de aangehaalde objectieve informatie blijkt dat journalisten vaak slachtoffer worden van geweld en bedreigingen. Een éénmalige ernstige inbreuk op de fysieke integriteit wordt aanvaard als vervolging. Reeds op basis van zijn profiel dient verzoeker beschermd te worden.

Verzoeker betoogt dat inzake het incident bij de kerk Najat geen sprake is van tegenstrijdigheden. Beide verklaringen zijn juist en liggen in dezelfde lijn. Hij werd bedreigd, vernederd en geslagen en zijn camera werd vernield. Dat hij ingevolge dit incident geen verdere negatieve gevolgen ondervond is logisch nu hij werd bedreigd om te verhinderen dat de beelden werden uitgezonden en deze beelden verder niet werden gebruikt. Het ging voorts niet om bezwarend materiaal.

Omtrent de ontvoering van zijn collega's stelt verzoeker dat het niet strookt met zijn verklaringen bij het CGVS dat deze 'toevallig' werden bevrijd. Bovendien had de tv-zender alle checkpoints ingelicht over de ontvoering.

Verzoeker stelt dat hij inzake het schietincident waarvan hij slachtoffer werd twijfelde tussen één dag. Hij wijt dit aan de zware stress waaronder hij stond tijdens het gehoor. Verder blijkt uit het administratief dossier dat hij tijdens het gehoor wel tweemaal de exacte datum, 27 december 2010, vermeldde. Inzake het motief dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat het schietincident verband hield met zijn beroep werpt verzoeker op dat hij wel redenen had om aan te nemen dat er een link was. Hij houdt voor dat zijn naam werd geroepen tijdens het incident en dat op hem werd geschoten, zoals blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor. Zijn functie wordt niet in twijfel getrokken. Gelet op de voorgaande incidenten met collega's is het logisch dat hij concludeerde dat hij werd gevisieerd omwille van zijn beroep. Verzoeker verwijst opnieuw naar de aangehaalde objectieve informatie inzake de problemen van mensen die werken voor de media.

Verzoeker volhardt dat hij zich niet permanent in de provincie Babil kan vestigen. De bedreigingen zouden niet uitblijven. Hij haalde dit ook aan tijdens het gehoor. In Babil zijn weinig tewerkgestelde journalisten. Verzoeker zou er onmiddellijk opvallen. Uit de aangehaalde informatie blijkt dat journalisten in de ruime zin van het woord overal in Irak worden bedreigd en aangevallen. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor.

Verzoeker kan geen individuele bescherming verkrijgen. Zijn klacht bij de politie had geen resultaat en de autoriteiten kunnen aan burgers geen individuele bescherming bieden.

2.1.2. Verzoeker legt per aangetekend schrijven van 12 januari 2012 nog een aantal bijkomende stukken neer, meer bepaald een foto van verzoeker en zijn collega's, een woonstattest waaruit blijkt dat zijn hoofdverblijfplaats in Bagdad is, een huurcontract inzake zijn woning in Bagdad, een persartikel waaruit blijkt dat journalisten en cameramannen worden ontvoerd in Bagdad en een cd-rom met twee foto's van verzoeker tijdens zijn werk, een reportage die door verzoeker is gemaakt en een aantal Arabische teksten omtrent de problemen die journalisten en cameramannen kennen in Irak. Verzoeker stelt in zijn begeleidend schrijven dat hij geen binnenlands vluchtalternatief heeft nu de Iraakse overheid niet toestaat dat men 'zomaar' kan verhuizen van zijn hoofdverblijfplaats.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker haalde aan dat O., één van zijn collega's en vrienden, in 2010 slachtoffer zou zijn geworden van een doelgerichte aanslag en daarbij gehandicapt raakte doch hij legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent deze collega. In de vragenlijst verklaarde hij dat deze O. Abu Suffian heette (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat deze O. Ibrahim al-Jubury heette (administratief dossier, stuk 6, p.4). Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake deze verklaringen.

Verzoeker stelde tevens dat twee andere collega's enkele dagen later werden ontvoerd maar ook hierover legde hij tegenstrijdige verklaringen af. In de vragenlijst stelde hij: "Ongeveer drie dagen later werden ze vrijgelaten onder de voorwaarde dat ze hun ontslag moesten indienen" (administratief

dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS beweerde hij echter dat zijn collega's, wanneer de ontvoerders onderweg waren en aan een 'checkpoint' werden tegengehouden, werden bevrijd (administratief dossier, stuk 6, p.12). Daargelaten of uit zijn verklaringen bij het CGVS al dan niet kan worden afgeleid of zijn collega's toevallig werden bevrijd, dient te worden opgemerkt dat het feit dat hij de ene maal verklaarde dat zijn collega's door hun ontvoerders onder voorwaarde werden vrijgelaten en de andere maal verklaarde dat zij werden bevrijd wanneer hun ontvoerders werden tegengehouden aan een controlepost afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze beweerde ontvoering.

Verzoeker legde daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot zijn persoonlijke betrokkenheid als cameraman bij het incident bij de kerk Najat.

Zo verklaarde hij in de vragenlijst dat dit incident plaatsvond op 29 oktober 2010 (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3), terwijl hij dit bij het CGVS corrigeerde, verklaarde dat hij zich in de vragenlijst vergiste en aangaf dat de aanslag op de kerk plaatsvond op 31 oktober 2010 (administratief dossier, stuk 6, p.8). Dat verzoeker zich, indien hij daadwerkelijk een aantal maanden eerder als cameraman aanwezig zou zijn geweest bij dergelijke ingrijpende gebeurtenis, in de vragenlijst zou vergissen omtrent de datum waarop de aanslag op de kerk Najat plaatsvond in Bagdad is echter niet aannemelijk. Deze vaststelling doet dan ook vermoeden dat verzoeker zich naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS heeft geïnformeerd inzake de correcte datum van dit incident.

Daarenboven legde verzoeker vage verklaringen af daar hij, hoewel hij daar aanwezig zou zijn geweest, betreffende dit incident niet kon preciseren wanneer de Iraakse troepen zijn binnengevallen in de kerk, hoeveel personen er in de kerk aanwezig waren of hoeveel aanvallers er ongeveer waren, en dit ondanks dat hij het aantal aanvallers de volgende dag zou hebben vernomen (*ibid.*, p.8).

Bovendien legde verzoeker incoherente verklaringen af aangaande de problemen die hij die dag zelf kende. In de vragenlijst verklaarde hij dat hij door de politie werd geslagen en dat hij met de dood werd bedreigd indien hij beelden van de aanslag zou uitzenden (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS verklaarde hij dat hij werd aangepakt door een paar soldaten van het leger en maakte hij, wanneer werd gevraagd: "*Wat hebben ze gezegd?*", geen melding van het feit dat hij met de dood zou zijn bedreigd indien hij beelden van de aanslag zou uitzenden (*ibid.*, p.9). Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat zijn verklaringen in de vragenlijst en bij het CGVS in één lijn liggen, doch redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, indien hij door de politie of het leger zou zijn bedreigd met de dood, dit bij het CGVS zou vermelden wanneer hem werd gevraagd wat zijn belagers zeiden.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn activiteiten in de nasleep van de aanslag op de kerk. In de vragenlijst verklaarde hij eenduidig dat hij de dag na de aanval zelf opnieuw naar die locatie ging om er te filmen, alsmede dat hij daarbij geen problemen kende (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3). Wanneer bij het CGVS werd gevraagd: "*Bent u nog teruggekeerd naar de kerk?*", antwoordde verzoeker echter: "*Neen, een andere ploeg is de volgende dag naar de kerk gegaan*" (administratief dossier, stuk 6, p.10).

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid als cameraman bij de aanslag op de kerk Najat, dan nog kan niet worden aangenomen dat hij ingevolge hiervan enige vrees voor vervolging koestert. Hij verklaarde zelf uitdrukkelijk dat hij geen verdere negatieve gevolgen kende van deze aanval (administratief dossier, stuk 6, p.10). Hij bevestigt dit in het verzoekschrift en stelt in dit kader tevens dat het logisch is dat hij geen negatieve gevolgen kende door zijn aanwezigheid bij voormeld incident omdat de beelden, zoals werd geëist, verder niet werden gebruikt en het niet ging om bezwarende beelden (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.12).

Verzoeker verklaarde bovendien dat het incident dat de aanleiding zou hebben gevormd voor zijn vlucht zou hebben plaatsgevonden op 27 december 2010 (administratief dossier, stuk 6, p.7, 11-12), hetgeen niet kan worden gerijmd met de neergelegde documenten inzake zijn klachtneerlegging bij de politie (administratief dossier, stuk 16: documenten). In deze documenten wordt herhaaldelijk aangegeven dat dit incident zou hebben plaatsgevonden op zondag 26 december 2010. Dat dit te wijten zou zijn aan de stress die hij had tijdens het gehoor kan niet worden aangenomen. Daar waar aangenomen kan worden dat een interview bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het feit dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze de gebeurtenissen aan de basis van zijn vertrek, zeker diegene die de kern van zijn relaas uitmaken, op correcte, duidelijke en precieze wijze kan situeren in de tijd. *In casu* kan worden aangenomen dat de door verzoeker aangehaalde ingrijpende gebeurtenis, meer bepaald de beschieting waarvan hij slachtoffer zou zijn geworden, in zijn geheugen zou zijn gegrift nu deze een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed zou zijn geweest op zijn verdere leven. Redelijkerwijze kan daarenboven worden verwacht dat verzoeker zich naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS zou informeren en op de hoogte zou zijn omtrent de inhoud van de documenten die hij zelf neerlegt ter adstructie van zijn asielaanvraag. Dat hij desondanks tijdens het gehoor niet op de hoogte was van de datum van de

beschieting zoals meermaals weergegeven in deze documenten, is niet plausibel. Verzoeker stelt in het verzoekschrift bovendien opnieuw dat de exacte datum van de beschieting 27 december 2010 is (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.13), hetgeen andermaal niet kan worden gerijmd met de inhoud van de voormelde documenten waaruit blijkt dat hij zou zijn beschoten op zondag 26 december 2010. Verder is het opmerkelijk dat hij tijdens het gehoor niet kon aangeven waarop de dader van het schietincident werkelijk schoot en wat deze heeft geraakt (administratief dossier, stuk 6, p.11).

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker, te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de beweerde aanslag en ontvoering op zijn collega's en het incident bij de kerk Najat, niet aantoonde dat de beschieting waarvan hij slachtoffer zou zijn geworden zou kaderen in een systematische en individuele vervolging, gericht ten aanzien van zijn persoon, noch dat deze enig verband zou vertonen met zijn beroepsactiviteit. Wanneer aan verzoeker werd gevraagd waarom men hem zocht, antwoordde hij immers: "*Ik heb er geen enkel idee van*" (*ibid.*, p.11). Verzoeker houdt in onderhavig verzoekschrift weliswaar voor dat zijn naam zou zijn geroepen tijdens het incident doch deze verklaring vindt geen steun in het administratief dossier en ontbeert derhalve geloofwaardigheid. Indien men zijn naam had geroepen tijdens het incident kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat hij dit in de vragenlijst of bij het CGVS zou vermelden doorheen de uiteenzetting van het concrete verloop van de beschieting.

Aan de 'nieuwe ontwikkelingen' zoals vermeld ter terechtzitting en uiteengezet *sub* 1.2. kan, gelet op het voorgaande, evenmin geloof worden gehecht. Verzoeker beperkt zich ter zake tot het uiten van een aantal blote beweringen, zonder hieromtrent echter ook maar het minste begin van bewijs bij te brengen. Indien daadwerkelijk een dreigbrief voor hem zou zijn achtergelaten bij het tv-station en de muren van zijn ouderlijke woning zou zijn beklad met bedreigingen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker hieromtrent enig bewijs naar voor zou moeten kunnen brengen. Bovendien is het niet geloofwaardig dat de personen die hem beweerdelijk zouden hebben gevisieerd voor zijn vertrek meer dan een jaar nadat hij zijn beroep heeft stopgezet en nadat hij het land heeft verlaten plots zouden overgaan tot het uiten van bedreigingen jegens verzoeker.

Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, alsmede dat, zelfs indien hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, hoe dan ook niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad ingevolge zijn voormalige beroepsactiviteit als cameraman voorwerp zou uitmaken van een systematische en persoonsgerichte vervolging.

De neergelegde documenten zoals opgenomen in het administratief dossier vermogen niet afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen (administratief dossier, stuk 16: documenten). Wat betreft de documenten inzake de klachtneerlegging bij de politie dient vooreerst te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat al deze stukken, ondanks dat zij zouden uitgaan van de Iraakse politiediensten en het Iraakse gerecht, handgeschreven documenten betreffen. Verder werd ten aanzien van deze stukken reeds hoger opgemerkt dat verzoekers verklaringen inzake de datum van de beschieting niet met de inhoud van deze documenten kunnen worden gerijmd, alsmede dat het opmerkelijk is dat hij niet op de hoogte was van de datumvermelding in deze stukken. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, opdat aan dergelijke stukken bewijswaarde kan worden toegekend, zij dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* niet het geval is. Hoe dan ook kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat verzoeker slachtoffer zou zijn geweest van een beschieting, doch niet dat deze beschieting plaatsvond in het kader van een systematische en persoonsgerichte vervolging in hoofde van verzoeker.

Uit de foto's van verzoekers camera kan niet worden afgeleid dat of in welke omstandigheden deze zou zijn in beslaggenomen door de politie, laat staan dat verzoeker ingevolge deze in beslagname nog zou worden gevisieerd.

De overige documenten in het administratief dossier bevatten geen gegevens die betrekking hebben op zijn asielrelaas. Zij vermogen slechts zijn identiteit en beroepsactiviteit aan te tonen doch kunnen geen afbreuk doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen inzake zijn asielrelaas en beweerde vrees.

De op 12 januari 2012 neergelegde stukken inzake verzoekers identiteit en beroepsactiviteit bevatten evenmin enig gegeven dat de voormelde, concrete vaststellingen zou kunnen ontkrachten.

Wat betreft de internetartikelen en de overige informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en die hij neerlegt per aangetekend schrijven van 12 januari 2012 (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 4), dient te worden opgemerkt dat deze, gelet op het voorgaande, niet kunnen aantonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Het betreft informatie van louter algemene aard, dewelke geen betrekking heeft op zijn persoon. Dergelijke informatie is niet afdoende om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat wel degelijk redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich, teneinde aan eventuele problemen in Bagdad te ontkomen, vestigt in Al-Moussayab in de provincie Babil. Verzoeker maakt, mede gelet op het voorgaande, geenszins aannemelijk dat hij aldaar zou worden geveiseerd. Hij haalde, benevens de ongeloofwaardig bevonden dreigementen op de muur van de woning van zijn ouders, geen objectieve elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij enige vrees dient te koesteren in Al-Moussayab. Verzoeker is aldaar geboren en getogen. Hij woonde er bijna zijn hele leven, tot hij in 2009 naar Bagdad verhuisde. Bovendien verblijven zijn ouders, zijn broers en zussen en nog zeer veel andere familieleden van verzoeker in Al-Moussayab. Verzoeker verklaarde bovendien met zijn familie aldaar nog in contact te staan en maakte nergens enige melding van problemen in hun hoofde (administratief dossier, stuk 6, p.2-3; stuk 13, verklaring, nr.9, 13). Daar waar verzoeker laat uitschijnen dat hij in Al-Moussayab niet in een inkomen zou kunnen voorzien, kan worden opgemerkt dat hij er aldus kan terugvallen op een voldoende uitgebouwd familiaal en sociaal netwerk. Bovendien is hij een hoogopgeleide, jongvolwassen man zodat hij redelijkerwijze in staat kan worden geacht in Al-Moussayab of, bij uitbreiding, in de provincie Babil een job te bemachtigen (administratief dossier, stuk 6, p.3; stuk 13, vragenlijst, p.2). Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de Iraakse overheid niet zou toestaan dat men 'zomaar' kan verhuizen van zijn hoofdverblijfplaats, doch hij brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van deze bewering. Dat de Iraakse overheid haar burgers niet zou toelaten te verhuizen kan bezwaarlijk aannemelijk worden geacht. Daarenboven maakte verzoeker hiervan nergens ook maar enige melding wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom hij niet kon terugkeren naar Al-Moussayab (administratief dossier, stuk 6, p.8). Voor zover verzoeker nog tracht te laten uitschijnen dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Babil niet van die aard zou zijn dat zij hem toelaat zich aldaar te vestigen dient vooreerst te worden opgemerkt dat zijn beweringen in dit kader geen steun vinden in zijn verklaringen. Verzoeker stelde bij het CGVS dat zijn ouders en zijn zus er geen problemen kennen en het goed stellen. Verder gaf hij wel aan dat er in Al-Moussayab explosies zijn geweest, doch stelde hij niet te weten of daar recent nog explosies plaatsvonden en omschreef hij de algemene veiligheidssituatie aldaar tijdens het gehoor zelf als stabiel (*ibid.*, p.2). Verzoeker brengt daarenboven geen begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in zijn geboortestad of de provincie Babil van die aard zou zijn dat deze hem zou verhinderen zich aldaar te vestigen. Uit het geografische kaartje van Irak in bijlage bij het verzoekschrift kunnen bezwaarlijk conclusies worden getrokken omtrent de aldaar heersende veiligheidssituatie. Uit de informatie zoals bij de verweernota gevoegd en daterend van 30 november 2011 blijkt bovendien dat de situatie in de provincie Babil in Zuid-Irak geenszins van die aard is dat er voor burgers ingevolge hun loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (rechtsplegingdossier, stuk 6). Verzoeker brengt tot op heden geen informatie bij die aan de voormelde informatie afbreuk zou kunnen doen of waaruit ook maar enigszins zou blijken dat van hem niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn familie in Al-Moussayab in de provincie Babil.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsverplichting, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker heeft sinds 2009 steeds in Bagdad gewoond. Zoals reeds hoger besproken, bestaat er voor hem geen intern vluchtalternatief. Hij kan zich niet permanent vestigen in Al-Moussayab. Bijgevolg moet de subsidiaire bescherming worden beoordeeld ten aanzien van Bagdad. "*Het staat buiten kijf dat personen afkomstig uit Bagdad tot op heden de subsidiaire beschermingsstatus dienen toegekend te worden (...)*".

Indien geoordeeld zou worden dat hij toch naar de provincie Babil kan, merkt verzoeker op dat de veiligheidssituatie aldaar evenmin stabiel is. Al-Moussayab behoort tot de Verenigde Islamitische staat en is de plaats waar Al-Qaeda regeert. Deze provincie ligt voorts nabij de provincie Bagdad en is geografisch dichterbij Centraal-Irak dan bij Zuid-Irak gelegen, hetgeen blijkt uit het kaartje zoals bij het

verzoekschrift gevoegd. Bijgevolg sluit de veiligheidssituatie er dichter aan bij de situatie in Bagdad dan bij de situatie in Zuid-Irak, "*die te betwisten valt*". De beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus dient te gebeuren aan de hand van recente feitelijke gegevens. Dient vastgesteld dat de informatie die verweerder gebruikte dateert van 20 december 2010 en, gelet op de onstabiele veiligheidssituatie in Irak, niet meer als actueel kan worden beschouwd. De richtlijnen van UNHCR van 2009 en 2010 zijn evenmin voldoende recent. Verweerder is blind voor de werkelijkheid. Irak valt niet op te splitsen in veilige en onveilige regio's. Het geweld sluimert overal en in de Zuidelijke provincies werden wel degelijk aanslagen met burgerslachtoffers gepleegd. Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus van mensen uit Zuid-Irak (nog) niet ingetrokken wat erop wijst dat het nog niet 100% veilig is. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt deze schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub 2.2.*

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub 2.2.* gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake de subsidiaire beschermingsstatus berust, net als deze inzake de vluchtelingenstatus, in wezen bij verzoeker zelf. Verzoeker beweert weliswaar dat hij, gelet op zijn hoofdverblijfplaats in Bagdad en de situatie aldaar, in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming doch hij brengt niet het minste begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in Bagdad op heden van die aard zou zijn dat aldaar voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven werd reeds *sub 2.2.* vastgesteld dat hoe dan ook van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich, teneinde zich aan eventuele problemen in Bagdad te onttrekken, terug in zijn geboortestad Al-Moussayab zou vestigen in de provincie Babil, alsmede dat de situatie aldaar blijkens zijn verklaringen bij het CGVS en de informatie bij de verweernota, dewelke door hem in het geheel niet wordt weerlegd, geenszins van die aard is dat er voor burgers ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (rechtsplegingdossier, stuk 6).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS